

Brev till Sophie Elkan från Selma Lagerlöf: 1914-1917 : L 84:1 - 178

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

2027.

Mårbacka, Sunne 27. 8. 1916

Käraste !

Tusen tack för brevet med redogörelsen för mötets avslutning. Det låter vackert & och roligt från början till slut. Ditt tal måtte ha varit bra vackert. Det blev ett vackert minne från Nääs, detta, än en gång för dig, du, som redan har så många vackra minnen därifrån från forna dagar.

Nej, till Köpenhamn kan jag inte fara nu av många skäl. Jag har min flyttning till Falun att tänka på nu, och den blir ganska besvärlig i år, då jag inte har varit där på så länge, bara denna gång blir överstökad, då vi äro ovana, så hoppas jag att det sedan skall gå av sig själv. Jag skall ordna för Nils Holgerson, katten, Kurre, blommorna, hönsen, som vi mycket fundera på att ta med oss. Det är en mängd anordningar både här och där. Vi ska också ha med oss så mycket som möjligt av natura produkter från Mårbacka, och fast jag ju inte handlägger något, så måste jag vid sådana här tillfällen tänka ut vad som skall vara. Henrik kan jag inte besvara med något i den vägen, han är alldeles loj och förslappad. Jag vill också helst ha honom bort denna månad, innan jag är rest, men han är så envis, fastän jag bjuder honom på resan, så kan jag inte få honom till att fara bort och sköta sig. En annan orsak är nog, att min höft har varit ond, de senaste dagarna igen. Jag hade gått ett litet stycke utan käpp, och därefter blev den så ond, att den värker och tvingar mig att hålla mig stilla. Också en orsak, som jag knappt törs nämna, för att det kanske då går om inte, men jag vill så gärna begagna denna tid, då jag får vara absolut ensam till att börja en stor bok. Det svider och bränner inom mig av längtan att åter känna mig som författare. Jag behöver komma bort från verkligheten.

sig hur jag ju ändå i slutet. Numera är jag inte
Anstien att ta emot. Han vill inte ha brev, han visade aldrig någon syn-
nerlig glädje, om jag kom till henne. Nu är det som om jag förstår
att han idag, därför att han kunde sig på ursäkten, på andra sidan så
utan någon som behövde henne. Jag hade tänkt, att han skulle ha kommit till
mig här i Falun och stannat några dagar. Särskilt kommer han snart hem.

Kriget är ju alldeles hopplöst, både för den, som längtar efter fred och för de kri-
gande. Ingen vinner alla förlora. Då är det ju numera intressantare, att följa med
krigets behändelser såsom Deutschlands resa och Lloyd Georges bana. Jag såg i dag
att han snart nog torde bli premiärminister. Han slutar nog som diktator för halva
Världen. Bara hans eget huvud håller, så finns ingen gräns för den makt han kan
komma till att nå. Men han måste redan vara en rätt gammal man, så att jag undrar
på att han ännu kan hålla ihop efter allt han genomgått. Kriget har väl också, som
Mannheimer sade, haft dagar, som för en sådan man varit som tio andra. Det är myc-
ket lustigt, att se i Norströms bok, hur han för att upphöja sin hjältes förtjän-
ster kommer att skildra förhållandena i England, som så bottenlöst försumpade, att
vi visst inte ha något liknande här i landet, att blygas för. Jag antar, att det-
ta, som sagt, är till för att framhålla hur välsignelserik, som Lloyd Georges verk-
samhet har varit, annars är det alldeles förfärligt. Nu just skulle allt ha blivit ann-
orlunda för de fattiga klasserna, men så kom kriget, och gjorde honom till en kri-
gets man.

Det var sannerligen ståtligt, att Otto har en bil. Det måste ha varit en välsig-
nelserik amerikaresa. Har du hört om de skola flytta från Göteborg?

Hör du skulle du vilja skicka hem min Napoleon. Jag hade en liten plan, då
jag köpte den boken. Nu vill jag se om det inte skall kunna göras något vid den.

Einar Neerman håller på att rita till vad han kallar ett Gösta Berlings-
album och i dag sänder han mig några prov. Jag vet inte om jag är så värst nöjd. Han
är så helt rococo. Det passar ju bra till Bellman och till Herrgårdssågen kan det
också passa på sätt och vis, men till Gösta Berling vill jag ha mer bestämda kon-
turer, kraftig skönhet, kraftig fulhet, inte förvridet eller oklart. Men jag för-
står nog, att han inte kan annat.

Talade jag om, att Grundtvig skrev häromsistens för att be om en julnovell
för en tidskrift, då nämnde hon att Falbe-Hansen var sämre än i våras. Det måste
ju så gå, det är intet annat att vänta. Nog bli de bra glada åt dig därnere, om du
reser dit, det är då säkert.

Det skulle bli en nå mycket större taulhet om
du dages, det skulle göra livet grått och utar festdagar,
men jag tycker mig inte ha så stora skuldskall till dig som till Grundtvig. För

Kriget är ju alldeles hopplöst, både för den, som längtar efter fred och för de kri-
gande. Ingen vinner alla förlora. Då är det ju numera intressantare, att följa med
krigets behändelser såsom Deutschlands resa och Lloyd Georges bana. Jag såg i dag
att han snart nog torde bli premiärminister. Han slutar nog som diktator för halva
Världen. Bara hans eget huvud håller, så finns ingen gräns för den makt han kan
komma till att nå. Men han måste redan vara en rätt gammal man, så att jag undrar
på att han ännu kan hålla ihop efter allt han genomgått. Kriget har väl också, som
Mannheimer sade, haft dagar, som för en sådan man varit som tio andra. Det är myc-
ket lustigt, att se i Norströms bok, hur han för att upphöja sin hjältes förtjän-
ster kommer att skildra förhållandena i England, som så bottenlöst försumpade, att
vi visst inte ha något liknande här i landet, att blygas för. Jag antar, att det-
ta, som sagt, är till för att framhålla hur välsignelserik, som Lloyd Georges verk-
samhet har varit, annars är det alldeles förfärligt. Nu just skulle allt ha blivit ann-
orlunda för de fattiga klasserna, men så kom kriget, och gjorde honom till en kri-
gets man.